

er dog ikke udelukket, at han i særlige Tilfælde paa Forhaand kan gennemføre et Anerkendelsessøgmaal.

En noget lignende Regel findes i Forsikringsaftalelovens § 34. Den norske Trustlov indeholder et almindeligt Forbud mod utilbørlige Forretningsvilkaar.

Til §§ 9—10.

De her foreslaaede Bestemmelser er overensstemmende med de Regler, der antages at gælde for Overdragelse af Fordringer i Almindelighed. De kommer kun til Anvendelse paa Overdragelser i levende Live. Her som andre Steder i Udkastet omhandles kun de to langt vigtigste Arter af disse, Transport og Pantsætning; men de i Udkastet indeholdte Regler om Overdragelse „til Eje eller Pant“ maa analogisk komme til Anvendelse paa Overdragelse til Brug. Det citerede Udtryk er anvendt overalt i det danske og norske Udkast, jfr. den tilsvarende Betegnelse i Lov af 23. Februar 1866 om Oplagshuse § 6: „overdraget til Ejendom eller Pant“. Da man ikke har ment at kunne bruge tilsvarende svenske Udtryk, tales der i de enkelte Paragraffer i det finske og svenske Udkast alene om „överlåtelse“, hvorfor det har været nødvendigt i en særlig Paragraf (§ 10) at udtale, at Lovens Regler herom ogsaa gælder for Pantsætning. Som Følge heraf har man i det danske og norske Udkast af Hensyn til den ensartede Paragraffølge delt Reglerne vedrørende Overdragerens Ansvar for Fordringens Bestaaen og for Skyldnerens Vederhæftighed i to Paragraffer, medens de i den finske og svenske Tekst indeholdes i § 9.

For adskillige af de af Udkastet omfattede Forhold spiller Begrebet „god Tro“ en afgørende Rolle. Udtrykket bruges i forskellige Betydninger. Efter den Sprogbrug, der følges i Købeloven, Aftaleloven og Kommissionsloven, kræves det, for at god Tro skal foreligge, ikke blot, at vedkommende ikke er vidende om det paagældende Forhold, men ogsaa at der ikke foreligger Uagtsomhed fra hans Side. Efter Veksellovens og Sølovens Formulering er det derimod tilstrækkeligt, at det førstnævnte af disse Krav er opfyldt. Tinglysningslovens § 5

fastslaar, at Udtrykket i Tinglysningsloven skal forstaaes paa en tredje Maade. Hvis Udkastet skulde følge de ældre Loves Terminologi, maatte man have brugt Udtrykket „god Tro“ paa samme Maade som i Aftaleloven. Man har imidlertid ment, at Reglernes Indhold blev lettere at forstaa, naar man anvendte udførligere Omskryvninger. Der ved opnaar man tillige, at Reglerne kan afpasses efter de forskellige Forhold, hvorpaa de skal anvendes. Man har derfor de fleste Steder i Udkastet, hvor der er Spørgsmaal om god Tro, søgt nærmere at angive, hvad der for det paagældende Forholds Vedkommende forstaaes herved. Paa den anden Side har man — for ikke at gøre Reglerne for indviklede — bestræbt sig for at anvende saa faa forskellige Affattelser som muligt. I §§ 31 og 34 anvendes „god Tro“ i samme Betydning som i Aftaleloven, jfr. ogsaa § 20, 2det og 3die Stykke, hvor Betydningen fremgaar af Forholdet til Paragraffens 1ste Stykke. — I § 9 er Kravet formuleret paa samme Maade, som det i § 15 er sket med Hensyn til Fortabelse af Indsigelser mod negotiable Gældsbreve, jfr. Bemærkningerne nedenfor til denne Paragraf.

Med Hensyn til Reglen i § 10 bemærkes, at det er ligegyldigt, om Overdragelsen sker ved Endossement eller paa anden Maade. Kun ved visse Papirer medfører Endossementet, at Overdrageren uden Aftale herom bliver ansvarlig for Skyldnerens Vederhæftighed. Dette gælder saaledes med Hensyn til Veksler og Checks, Garantibeviser efter Lov af 30. Marts 1894 samt Vekselobligationer. Da disse sidste her i Landet er gaaet helt af Brug, har man i § 52 foreslaaet alle om dem gældende særlige Regler ophævet. I Finland og Sverige kendes Vekselobligationer ikke. I Norge har der været nogen Tilbøjelighed til i Almindelighed at opfatte Endossement foretaget med sædvanlige Endossementsudtryk som en Garantierklæring. Den i det norske Udkasts § 10, 2det Stykke foreslaaede Regel om Vekselobligationer — der i Norge stadig anvendes i betydeligt Omfang — gør det klart, at en saadan Opfattelse i hvert Fald ikke kan gøres gældende efter Lovens Ikrafttræden.